

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Μιμητές τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου μας

(Μέ ἀφορμή
τόν Ἔρανο τῆς ἀγάπης)

Ἱερα Μητροπολις
Καισαριανης, Βυρωνος
και Υμηττου
2014

Μιμητές τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου μας
(Μέ ἀφορμή τόν Ἔρανο τῆς ἀγάπης 2014)

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν πέντε ἄρτων καὶ
ἡ διανομή τους ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους

Σειρά:
«Ἀναβαθμοί» ἀριθμ. 19

Copyright:
Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Φορμίωνος 83, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανὴ
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-72-9

Ἐκδοτική Παραγωγή

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Μιμητές τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου μας

(Μέ ἀφορμή τόν Ἔρανο τῆς ἀγάπης 2014)

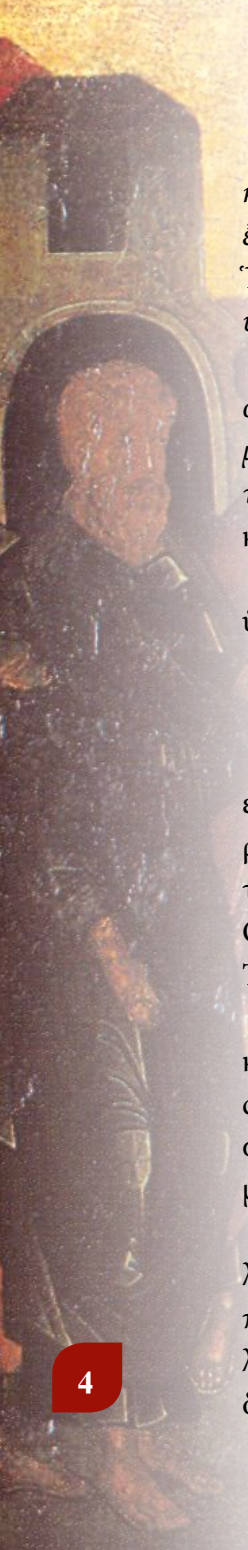
τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Ὁ Κύριός μας μιλώντας στούς Μαθητές Του λίγο προτοῦ παραδοθεῖ γιά νά σταυρωθεῖ καί νά πάθει γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἄφησε τίς τελευταῖες του ὑποθῆκες. Ἀνάμεσα σ᾽ αὐτές τίς τελευταῖες παραγγελίες εἶναι καί ἡ ἐντολή Του νά ἀγαποῦν ὁ ἕνας τόν ἄλλον· τούς εἶπε:

«Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις » (Ἰωάν. ιγ΄ 34-35).

Δηλαδή : «*Σᾶς δίνω μία νέα ἐντολή, νά ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Ὅπως σᾶς ἀγάπησα ἐγώ, νά ἀγαπᾶτε κι ἐσεῖς ὁ ἕνας τόν ἄλλο.Ἔτσι θά σᾶς ξεχωρίζουν ὅλοι πώς εἶστε μαθητές μου, ἄν ἔχετε ἀγάπη ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο*».

Καί ἀργότερα τούς ἔδειξε τό μέγεθος τῆς ἀγάπης πού ὁ Ἴδιος εἶχε γι᾽ αὐτούς κι᾽ ὄχι μόνο γι᾽ αὐτούς ἀλλά γιά τόν κόσμο ὁλόκληρο λέγοντάς τους :

«Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς. μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ὑμεῖς φίλοι μού ἐστε, ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν » (Ἰωάν. ιε΄ 12-14).

Δηλαδή : «*Αὐτή εἶναι ἡ δική μου ἐντολή: Νά ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ὅπως ἐγώ σᾶς ἀγάπησα. Κανείς δέν ἔχει μεγαλύτερη ἀγάπη ἀπό κεῖνον πού θυσιάζει τήν ζωή του γιά χάρη τῶν φίλων του.* Ἐσεῖς, εἶστε φίλοι μου, ἄν κάνετε αὐτά πού σᾶς παραγγέλλω ἐγώ».

Γι᾽ αὐτή τήν μεταξύ μας ἀγάπη θά κάνουμε λόγο ὑποδεικνύοντας καί τρόπο ἐκδηλώσεώς της.

1. Ἡ Ἐκκλησία κοινωνία ἀγάπης.

Ἡ ἀγάπη σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν. Αὐτή στηρίζεται στό γεγονός, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι αποτελοῦμε μία οἰκογένεια, τήν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός εἶναι ὁ Πατέρας μας. Ἐμεῖς οἱ πιστοί τά παιδιά Του. Ἄρα εἴμαστε ἀδελφοί μεταξύ μας.

Ὁ σκοπός γιά τόν ὁποῖο ἦλθε ὁ Χριστός στόν κόσμο καί σαρκώθηκε εἶναι γιά νά φανερώσει στούς ἀνθρώπους τήν ἀλήθεια αὐτή, νά τούς διδάξει τήν νέα σχέση Τους μέ τόν Θεό, νά τούς καλέσει νά ἑνωθοῦν μαζί Του σ᾽ ἕνα σῶμα, τήν Ἐκκλησία.

Ζῶντες ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας οἱ πιστοί ὀφείλουν νά συγκροτήσουν μία κοινωνία ἀγάπης. Ἀγάπης πρῶτα πρός τόν Θεό Πατέρα ὁλοκληρωτική καί τέλεια. Ἀγάπης καί πρός τούς ἀδελφούς τους ἡ ὁποία δέν πρέπει νά σταματᾶ στό «*ὡς σ᾽ ἑαυτόν*», δηλαδή

ὅπως ἀγαποῦν τόν ἑαυτό τους, ἀλλά νά ξεπερνάει φθάνοντας μέχρι τήν θυσία τῆς ζωῆς τους γιά τούς ἀδελφούς τους.

«Ἐν τούτῳ ἐγνώκαμεν τὴν ἀγάπην, ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε· καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τὰς ψυχὰς τιθέναι » (Α΄Ἰωάν. γ΄ 16).

Δηλαδή: *«Νά πῶς μάθαμε τί εἶναι ἀγάπη: Ἐκεῖνος πρόσφερε τήν ζωή Του γιά χάρη μας· ἔτσι ὀφείλουμε κι ἐμεῖς νά προσφέρουμε τή ζωή μας γιά χάρη τῶν ἀδελφῶν μας».*

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης πού καλεῖται καί ὁ Ἀπόστολος τῆς ἀγάπης, ἐπειδή ὑπῆρξε κήρυκας καί ἐκφραστής της συσχετίζει τίς δύο αὐτές κατευθύνσεις τῆς ἀγάπης σέ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νά ταυτίζονται. Λέγει σχετικῶς:

«Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν αὐτόν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς. ἐάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν ὃν ἑώρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐχ ἑώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν; καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ᾽ αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ » (Α΄Ἰωάννου δ΄ 19-21).

Δηλαδή : *«Ἐμεῖς ἀγαπᾶμε τόν Θεό, γιατί ἐκεῖνος πρῶτος μᾶς ἀγάπησε. Ἄν κάποιος πεῖ "ἀγαπῶ τόν Θεό", μισεῖ ὅμως τόν ἀδελφό του, εἶναι ψεύτης. Γιατί, πραγματικά, αὐτός πού δέν ἀγαπάει τόν ἀδελφό του, τόν ὁποῖο βλέπει, πῶς μπορεῖ νά ἀγαπάει τό Θεό, τόν ὁποῖο δέν βλέπει: Αὐτή τήν ἐντολή μᾶς ἔδωσε ὁ Χριστός: Ὅποιος ἀγαπάει τόν Θεό πρέπει ν᾽ ἀγαπάει καί τόν ἀδελφό του».*

2. Τρόποι ἐκφράσεως τῆς ἀγάπης πρός τούς ἀδελφούς.

Δέν ὑπάρχουν ὅρια στήν ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης. Εἶναι ἀγάπη.

α) Χωρίς ὅρια, χρονικά.

Ἡ ἀνθρώπινη ἀγάπη συχνά μέ κόπο κάνει καί τό πρῶτο μίλι. Κουράζεται, εὔκολα καί γρήγορα. Τό δεύτερο μίλι κι ἄν τό κάμει, τῆς εἶναι πιά φορτίο κι ὄχι εὐχαρίστηση. Ἀκόμα καί μία μάνα μπορεῖς ν' ἀκούσεις «*φτάνει πιά, κουράστηκα τόσα χρόνια*». Κι ὅμως ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι παντοτινή. Δέν τήν κουράζει καί δέν τήν ξεθωριάζει ὁ χρόνος.

«*Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει*» (Πρός Κορινθίους Α΄ ιγ΄ 8).

Δηλαδή : «*Ποτέ ἡ ἀγάπη δέν θά πάψει νά ὑπάρχει*».

β) Χωρίς ὅρια, περιστάσεων.

Συχνά, ὁ ἄνθρωπος ἐκφράζει τήν ἀγάπη του, σέ στιγμές ἤ συνθῆκες εὐφορίας καί ἀνέσεως. Ὅταν ὁ δρόμος εἶναι ὁμαλός καί ἄνευ κόπου ἤ πόνου. Ὅταν δοκιμαζόμαστε νομίζουμε ὅτι πρέπει νά σταματήσουμε νά ἀγαπᾶμε. Ὁ Χριστός ὅμως δέν μᾶς δίδαξε αὐτό. Τό ἀντίθετο. Ἐκεῖνος πορευόμενος πρός τό Πάθος «*ἀγαπάει εἰς τέλος*» τούς μαθητές Του (Ἰωάννου ιγ΄ 1).

γ) Χωρίς ὅρια, κοινωνικά.

Συνήθως ἡ ἀνθρώπινη ἀγάπη περιορίζεται σ' ἕνα «*ἰδιαίτερο κύκλο*» μέ μόνο κριτήριο διαχωρισμοῦ τήν κοινωνική τάξη, τήν οἰκονομική βάση, τήν μορφωτική στάθμη. Μπορεῖ ὅμως νά περιορισθεῖ ἡ ἀγάπη αὐτή πού ἐδίδαξε ὁ Χριστός καί ζητᾶ νά τήν ἐφαρμόσουμε

κι ἐμεῖς σέ κοινωνικά ὅρια καί τάξεις καί κύκλους καί ὁμάδες; Ὄχι βέβαια. Ἀφοῦ Ἐκεῖνος ἀγάπησε πάντες «*τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ*» (Ἰωάν. ιγ΄ 1). Χωρίς ὅρια καί περιορισμούς.

δ) Χωρίς ὅρια, ὑπηρεσία.

Πολλές φορές ἀκοῦμε. Αὐτό μπορῶ νά τό κάμω γιά τόν ἀδελφό μου, τό ἄλλο ὅμως ὄχι. Παράδειγμα: «*Μπορῶ νά σέ διδάξω. Νά σοῦ πλύνω ὅμως τά πόδια· ὄχι πάει πολύ. Ἄν εἶναι ἀνάγκη, ἄς τό κάμει κάποιος ἄλλος*».Ἴσως νά μή τό λέμε. Σίγουρα ὅμως τό πράττουμε. Ὁ Χριστός ὅμως τά ἔκαμε καί τά δύο γιατί ἤθελε νά μᾶς διδάξει πώς δέν ὑπάρχει ἀνώτερο ἀπό τήν ὑπηρεσία. Τήν ὑπηρεσία μέ ἀγάπη χωρίς ὅρια:

«*Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ, οὐδὲ ἀπόστολος μείζων τοῦ πέμψαντος αὐτόν*» (Ἰωάννου ιγ΄ 16).

Δηλαδή: «*Σᾶς βεβαιώνω πώς δέν ὑπάρχει δοῦλος ἀνώτερος ἀπό τόν Κύριό του, οὔτε ἀπεσταλμένος ἀνώτερος ἀπό κεῖνον πού τόν ἔστειλε*».

«*Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς εἶπεν· Οἴδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ᾽ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὃς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος· ὥσπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν. Καὶ ἐκπορευομένων αὐτῶν ἀπὸ Ἰεριχὼ ἠκολούθησεν αὐτῷ ὄχλος πολύς* » (Ματθαίου κ΄ 25-29).

Δηλαδή: «*Ὁ Ἰησοῦς τούς κάλεσε τότε καί τούς εἶπε: «Ξέρετε ὅτι οἱ ἡγέτες τῶν ἐθνῶν ἀσκοῦν ἀπόλυτη ἐξουσία πάνω τους καί οἱ ἄρχοντες τά καταδυναστεύουν. Σ᾽ ἐσᾶς ὅμως δέν πρέπει νά συμβαίνει αὐτό, ἀλλά ὅποιος θέλει νά γίνει μεγάλος ἀνάμεσά σας πρέπει νά γίνει ὑπηρέτης σας κι ὅποιος ἀπό σᾶς θέλει νά εἶναι πρῶτος πρέπει νά γίνει δοῦλος σας. Ὅπως κι ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου δέν ἦρθε γιά νά τόν ὑπηρετήσουν, ἀλλά γιά νά ὑπηρετήσει καί νά προσφέρει τήν ζωή του λύτρα γιά ὅλους*».

ε) Χωρίς ὅρια προσώπων.

Ἕνα ἄλλο γνώρισμα τῆς ἀνθρώπινης ἀτελοῦς ἀγάπης εἶναι ἡ μεροληψία. Αὐτό τόν φίλο μας, πού μᾶς ἀγαπᾶ, τόν ἀγαπᾶμε. Τόν ἄλλο ὄχι. Ὁ Χριστός δίδαξε τό ἀντίθετο.

«*Ἀλλὰ ὑμῖν λέγω τοῖς ἀκούουσιν· ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμῖν, προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς. τῷ τύπτοντί σε ἐπὶ τὴν σιαγόνα πάρεχε καὶ τὴν ἄλλην, καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντός σου τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν χιτῶνα μὴ κωλύσῃς. παντὶ δὲ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου, καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντος τὰ σὰ μὴ ἀπαίτει. καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως. καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι. καὶ ἐὰν ἀγαθοποιῆτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσι. καὶ ἐὰν δανείζητε παρ᾽ ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανείζουσιν ἵνα ἀπολάβωσι τὰ*

ἴσα. πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολύς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐστιν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς. Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί » (Λουκᾶ στ΄ 27-36).

Δηλαδή : «*Σ' ἐσᾶς ὅμως πού μ' ἀκοῦτε λέω: Ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς σας, εὐεργετεῖτε ὅσους σᾶς μισοῦν· δίνετε εὐχές σ' ὅσους σᾶς δίνουν κατάρες, προσεύχεστε γι' αὐτούς πού σᾶς κακομεταχειρίζονται. Σ' ὅποιον σέ χαστουκίζει στό ἕνα μάγουλο, γύριζε καί τό ἄλλο· κι ἄν κάποιος σοῦ πάρει τό πανωφόρι, μήν τόν ἐμποδίσεις νά πάρει καί τό πουκάμισο. Σ' ὅποιον σοῦ ζητάει κάτι δίνε το, κι ἀπό ὅποιον σοῦ παίρνει ὅ,τι σοῦ ἀνήκει μή ζητᾶς νά σοῦ τό ἐπιστρέφει. Ὅπως θέλετε νά σᾶς συμπεριφέρονται οἱ ἄνθρωποι, ἔτσι ἀκριβῶς νά τούς συμπεριφέρεστε κι ἐσεῖς. Γιατί ἄν ἀγαπᾶτε αὐτούς πού σᾶς ἀγαποῦν, ποιά εὔνοια περιμένετε ἀπό τόν Θεό; Ἀφοῦ καί οἱ ἁμαρτωλοί ἀγαποῦν αὐτούς πού τούς ἀγαποῦν. Κι ἄν κάνετε καλό σ' αὐτούς πού σᾶς κάνουν καλό, ποιά εὔνοια περιμένετε ἀπό τόν Θεό; Καί οἱ ἁμαρτωλοί τό ἴδιο κάνουν. Ἄν δανείζετε σ' ὅσους ἐλπίζετε νά σᾶς τά ἐπιστρέψουν, ποιά εὔνοια περιμένετε ἀπό τό Θεό; Καί οἱ ἁμαρτωλοί δανείζουν τούς ὁμοίους τους γιά νά τά πάρουν πίσω. Ἀντίθετα, ἐσεῖς ν' ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς σας, νά κάνετε τό καλό καί νά δανείζετε, χωρίς νά περιμένετε νά πάρετε πίσω τίποτε. Κι ἔτσι, ὁ Θεός, πού εἶναι καλός ἀκόμα καί μέ τούς ἀχάριστους καί τούς κακούς, θά σᾶς ἀνταμείψει μέ τό παραπάνω καί θά σᾶς κάνει παιδιά του. Νά εἶστε*

λοιπόν σπλαχνικοί, ὅπως σπλαχνικός εἶναι καί ὁ Θεός Πατέρας σας ».

Ὁ Κύριος ἔνιψε τά πόδια καί τοῦ Ἰωάννη πού ἦταν ὁ ἀγαπημένος καί τοῦ Ἰούδα πού σκεπτόταν τήν προδοσία:

«*Εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ ᾧ ἦν διεζωσμένος*» (Ἰωάννου ιγ΄ 5).

Δηλαδή : «*Ἔπειτα βάζει νερό στήν λεκάνη κι ἀρχίζει νά πλένει τά πόδια τῶν μαθητῶν καί νά τά σκουπίζει μέ τήν πετσέτα πού εἶχε ζωστεῖ*».

στ) Χωρίς ὅρια, εὐθύνες.

Ὅταν ἡ διακονία τοῦ ἀδελφοῦ εἶναι καθῆκον καί ὄχι ἀγάπη, ὑπάρχουν κι ἄλλα ὅρια. Λέμε μέχρις ἐδῶ εἶναι ἡ εὐθύνη μου. Ἐγώ θά κάμω τό μέρος μου. Γιά τά ὑπόλοιπα ποιός θά φροντίσει; Ὁ Χριστός ὅμως τά ἔκαμε ὅλα: «*βάλλει ὕδωρ…νίπτει τοὺς πόδας… σκουπίζει*» (Ἰωάν. ιγ΄ 5). Θά δώσει τήν δύναμη νά τά κάμουμε κι ἐμεῖς ὅλα.

ζ) Χωρίς ὅρια, ἀνθρώπινα.

Πῶς μετριέται ἡ ἀγάπη; Μέχρι ποῦ φθάνει; Κάποιος πού ρώτησε: Ποιό εἶναι τό μέγεθος τῆς ἀγάπης; Τοῦ ἀπάντησαν: «*Δές τόν Σταυρό*». Ἡ τέλεια ἀγάπη δέν μπορεῖ νά σταματᾶ στά ἀνθρώπινα ὅρια.

Ἂν ὕστερα ἀπ᾽ αὐτά σοῦ ζητήσουν νά προσφέρεις στόν «*Ἔρανο τῆς Ἀγάπης*» γιά νά ἀνακουφισθοῦν ὅσοι πιέζονται ἀπό τίς ἀνάγκες τῆς ζωῆς καί ἀδυνατοῦν νά τίς καλύψουν τί θά κάμεις; Τί θά πεῖς;

Ἐπειδή πολλοί ἐπικαλούμενοι τήν ἐπικρατοῦσα οἰκονομική δυσπραγία ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τονίζει, ὅτι τό «*δίλεπτο τῆς χήρας*» δείχνει, ὅτι τό καθῆκον καί ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ γιά νά ἀσκοῦμε ἐλεημοσύνη δέν καταργεῖται οὔτε ἐμποδίζεται ἀπό τήν πτωχία ἤ ἄλλη αἰτία:

"*Καὶ τί λέγω ἐνταῦθα, ὅπου οὐδὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὁδῷ τῆς μετανοίας, ἐν ᾗ χρήματα καταβαλεῖν ἔστι (τὴν ἐλεημοσύνην λέγω), οὐδὲ ἐκεῖ κωλύει τι πρὸς ἐντολὴν ἡμᾶς ἡ πενία; Καὶ ἐδήλωσεν ἡ τὰ δύο λεπτὰ καταβαλοῦσα χήρα*". (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία β΄) *Πρὸς τοὺς ἐγκαλοῦντας, τίνος ἕνεκεν οὐκ ἐκ μέσου γέγονεν ὁ διάβολος· καὶ ὅτι οὐδὲν ἡμᾶς βλάπτει ἡ τούτου πονηρία ἐὰν προσέχωμεν· καὶ περὶ μετανοίας* PG 49, 264).

Παραθέτουμε τέσσερα ἀποσπάσματα ἀπό λόγους τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου πού ἀναφέρονται στήν ἐλεημοσύνη :

α΄ Ἡ καλλίτερη τρυφή, εὐχαρίστηση, ἱκανοποίηση, χαρά καί εὐφροσύνη γιά τόν πιστό εἶναι νά εὐεργετεῖ τόν Ἰησοῦ Χριστό.

«*Σᾶς ἐνουθέτησα γιά νά μάθετε ὅτι τόν Χριστό εὐεργετεῖτε εὐεργετώντας ἕναν ἀπό τούς μικρούς (Ματθ. 25,10). Ἐπειδή ἔγινε γιά χάρι μου σύμφωνα μέ ὅλα ὅσα εἶμαι ἐγώ ἐκτός ἀπό τήν ἁμαρτία, ἔτσι καί τίς πιό ἀσήμαντες ἀπό τίς πράξεις μου τίς δέχεται ὁ Χριστός γιά τόν ἑαυτό του· εἴτε προσφέρεις σέ κάποιον στέγη, εἴτε ἔνδυμα εἴτε τόν ἐπισκεφθῆς στήν φυλακή, εἴτε τόν δῆς ὅταν εἶναι ἄρρωστος, τό πιό ἀσήμαντο, εἴτε τοῦ δροσίσης τήν γλῶσσα μέ δροσερό νερό, ὅταν*

κατακαίγεται ἀπό τήν δίψα, ὅπως χρειαζόταν ἀπό τόν φτωχό Λάζαρο ὁ πλούσιος πού ὑπέφερε στήν φλόγα, ὁ ὁποῖος ποιά ἀμοιβή ἔλαβε ἔνταντι τῆς ἐδῶ τρυφῆς καί περιφρονήσεως πρός τόν πεινασμένο καί πληγιασμένο Λάζαρο; τό νά χρειάζεται ἐκεῖ τόν Λάζαρο, ἀλλά νά μήν μπορῆ νά τό ἐπιτύχη» (Γρηγορίου Θεολόγου, Εἰς ἑαυτόν, λαόν καί ποιμένας…, ΕΠΕ 2, 164-166. ΒΕΠΕΣ 59, 204. PG 35, 1236A-C).

β΄. Ὁ ἐλεήμων εἶναι ὁ Θεός τοῦ πτωχοῦ.

«Σέ σένα ἔχει στηρίξει τίς ἐλπίδες του ὁ φτωχός, ὅπως στόν Θεό, καί ἄν τόν πραβλέψης μέ πολύ ἀφροσύνη, θά σέ κάνω νά ντραπῆς μέ αὐτά τά λόγια μου: Ἔχεις μπροστά σου τήν εὐκαιρία νά ἐξασκήσης τήν φιλανθρωπία καί θά ἀφήσης τόν διάβολο νά σέ ἀποξενώση ἀπό τήν δυνατότητα νά εὐεργετηθῆς ;

Ὅποιος πλέει στήν θάλασσα διατρέχει τόν κίνδυνο νά ναυαγήση, καί μάλιστα ὁ κίνδυνος εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερος ὅταν πλέη μέ περισσότερη τόλμη. Καί ὅποιος ἔχει περιβληθῆ τό σῶμα, κινδυνεύει νά ὑποστῆ τά κακά τοῦ σώματος, καί μάλιστα τόσο περισσότερο ὅσο πιό ὑπερήφανα βαδίζει καί παραβλέπει ἐκείνους πού βρίσκονται μπροστά του. Ὅσο καιρό πλέεις μέ οὔριο ἄνεμο, βοήθησε ἐκείνους πού ἔχουν ναυαγήσει. Ὅσο εἶσαι ὑγιής καί πλούσιος, βοήθησε ἐκεῖνον πού κακοπαθεῖ. Μήν περιμένεις νά δοκιμάσης ὁ ἴδιος πόσο κακό εἶναι ἡ ἀπανθρωπία καί πόσο καλό εἶναι νά δείχνεται εὐσπλαγχνία σέ ἐκείνους πού ἔχουν ἀνάγκη. Μή θελήσης νά σηκώση ὁ Θεός τό χέρι του ἐναντίον ἐκείνων πού ὑψηλοφρονοῦν καί παραβλέπουν τούς

φτωχούς. Αὐτά ἄς τά διδαχθῆς ἀπό τίς συμφορές τῶν ἄλλων. Δῶσε κάτι, ἔστω καί τό πιό λίγο, σέ ἐκεῖνον πού ἔχει ἀνάγκη, διότι αὐτό ὁπωσδήποτε εἶναι σπουδαῖο γιά ἐκεῖνον πού ἔχει ἀνάγκη ἀπό ὅλα, ἀλλά καί γιά τόν Θεό, ἄν εἶναι ἀνάλογο μέ τίς δυνατότητες ἐκείνου πού δίνει. Ἀντί νά δώσης μεγάλο πρᾶγμα, δῶσε τήν προθυμία. Ἄν δέν ἔχης τίποτε, δάκρυσε. Ἡ συμπόνοια πού βγαίνει ἀπό τήν ψυχή εἶναι μεγάλο φάρμακο γιά ἐκεῖνον πού δυστυχεῖ. Καί τό νά συμπάσχη κανείς πραγματικά, ἀνακουφίζει παρά πολύ τήν συμφορά. Ἄνθρωπέ μου, δέν εἶναι μικρότερης ἀξίας γιά σένα ὁ ἄνθρωπος ἀπό τό ζῶο, τό ὁποῖο ἄν πέση σέ χαντάκι ἤ ἄν χαθῆ, ὁ νόμος σέ διατάζει νά τό ἀνασύρεις καί νά τό ξαναφέρεις πίσω» (Λόγος ΙΔ, Περί φιλοπτωχίας. ΕΠΕ 5, 296-298. ΒΕΠΕΣ 59, 77. PG 35, 896 A-B).

γ΄. Θυμήσου τόν Ἰησοῦ Χριστό πού εἶναι ὁ μεγάλος εὐεργέτης σου.

«Σέ πλησίασε φτωχός; θυμήσου πόσο φτωχός ἤσουν καί πόσο πλούσιος ἔγινες. Εἶναι ἕνας ἄλλος Λάζαρος πού τοῦ λείπει ψωμί ἤ ποτό αὐτός πού εἶναι παραπεταμένος στήν πόρτα σου; θυμήσου μέ σεβασμό τήν μυστηριακή τράπεζα στήν ὁποία μετέχεις, τόν ἄρτο πού μεταλαμβάνεις, τό ποτήριο πού κοινωνεῖς, ἁγνιζόμενος μέ τά πάθη τοῦ Χριστοῦ… Βρίσκεται μπροστά σου ἕνας ἄρρωστος καί τραυματίας; Θυμήσου μέ φόβο τήν ὑγεία πού ἀπέκτησες καί τά τραύματα ἀπό τά ὁποῖα σέ ἐλευθέρωσε ὁ Χριστός. Ἄν δῆς γυμνό, ντῦσε τον, τιμώντας ἔτσι τό δικό σου ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας· καί αὐτό εἶναι ὁ Χριστός· διότι «ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβα-

πτίσθημεν, Χριστόν ἐνδεδύμεθα». Ἂν συναντήσεις χρεώστη σου νά σέ ἱκευτεύη, σχίσε κάθε ἄδικο καί δίκαιο γραμμάτιο. Θυμήσου τά μύρια τάλαντα πού σοῦ χάρισε ὁ Χριστός. Μή γίνης πικρός εἰσπράκτορας τοῦ μικροῦ χρέους· καί αὐτά σέ ποιούς ; Σέ συνδούλους· ἐσύ στόν ὁποῖον ὁ Κύριος χάρισε τό πολύ· γιά νά μήν τιμωρηθῆς πού δέν εἶχες ὡς παράδειγμα τήν φιλανθρωπία ἐκείνου» (Λόγος Μ΄, Εἰς τό ἅγιον Βάπτισμα ΕΠΕ 4, 344. ΒΕΠΕΣ 60, 101. PG 36, 404A-C).

δ. Μέ τήν ἀγάπη σου στούς ἀνθρώπους ἀπόκτησε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

«*Μή διώξης φτωχό ἐσύ πού ἔγινες πλούσιος ἀπό τόν Θεό. Ἂν ὅμως τόν διώξης, μή πλουτήσης τουλάχιστον σέ βάρος του. Διότι καί αὐτό εἶναι πολύ γιά τούς ἀχόρταγους. Μήν ἐξευτελίσης ξένο, γιά τόν ὁποῖο ὁ Χριστός ξενιτεύθηκε, γιά τόν ὁποῖον ὅλοι μας εἴμαστε ξένοι καί παρεπίδημοι, γιά νά μήν ἀποξενωθῆς ἀπό τόν παράδεισο ὅπως ἔγινες παλιότερα. Δῶσε σ᾽ ἐκεῖνον πού ἔχει ἀνάγκη στέγη, προστασία καί τροφή, ἐσύ πού τά ἔχεις ἄφθονα καί πολύ περισσότερα ἀπό ὅσα σοῦ χρειάζονται. Μήν ἀγαπήσης τόν πλοῦτο, ἄν δέν βοηθῆς τούς φτωχούς. Συγχώρεσε, ἐσύ πού ἔχεις συγχωρεθῆ. Ἐλέησε, ἐσύ πού ἔχεις ἐλεηθῆ. Ἀπόκτησε μέ τήν ἀγάπη σου πρός τούς ἀνθρώπους τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅσο ἔχεις ἀκόμη καιρό. Ὅλη ἡ ζωή σου καί κάθε πράξις τῆς ζωῆς σου ἄς ἀνακαινισθῆ* » (Λόγος ΜΔ΄, Εἰς τήν Καινήν Κυριακήν. ΕΠΕ 5, 228-230.ΒΕΠΕΣ 60, 183. PG 36, 616A).

Ὅποιος δέν σκέφτεται ἔτσι νά ἀναθεωρήσει τίς ἀποφάσεις του γιατί δέν θά μπορέσει νά ἔχει θέση κοντά στόν Χριστό.

«Ὅς δ᾽ ἄν ἔχῃ τὸν βίον τοῦ κόσμου καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρείαν ἔχοντα καὶ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἀπ᾽ αὐτοῦ, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ;» (Α΄Ἰωάννου δ΄ 17).

Δηλαδή : «*Ἀλλά ἄν κάποιος πού ἔχει τά πλούτη τοῦ κόσμου δεῖ τόν ἀδελφό του σέ κατάσταση ἀνάγκης καί δέν τόν σπλαχνιστεῖ, πώς ὁ ἄνθρωπος αὐτός νά ἔχει μέσα του ἀγάπη γιά τόν Θεό;*»

Σήμερα τό καθῆκον τοῦ πιστοῦ εἶναι νά ἀγαπᾶ ὅπως ὁ Χριστός «εἰς τέλος» ὅλους. Μέ τήν φιλανθρωπία ὁμολογοῦμε Χριστό. Βιώνουμε τήν ἀγάπη. Γινόμαστε ἄξιοι μαθητές Του.

